

Ишратъ са притече въ помощъ на сына си, и въ слава-та битва при Варна (1444 — 848), сѣдахъ ужасно кръвопролитіе и отъ двѣ-тѣ страни, Владиславъ краля маджарскы загинѣ въ боя, а Ишратъ останѣ побѣдителъ. Подирь тази битва Ишратъ самоволно си даде остабѣж-тѣ отъ прѣстола и прѣдаде пакъ правленіе-то на сына си Мохамеда; но скоро са принудни да са върне на царство-то, и да иде срѣщо Сивиненинхъ Анка въ сръбскы-тѣ прѣдѣли. Тридни са боришѣ юнашкы и двѣ-тѣ войскы на Росво поле и найподирь Ишратъ наденъ, а Анколъ едваму живъ повѣгна, 17,000 паднѣхъ отъ Анколова-та войска; нѣкои си ищѣтъ да кажѣтъ че и отъ тѣрци-тѣ 40,000 загинѣли.

Ишратъ II-й живѣ 48 години, царѣва сѣхъ сичко 30 год. 7 мѣс и 7 дена, умрѣ въ дала (устрѣлахъ) въ Едрене и погребохъ го въ Брѣса. Той бѣше набоженъ и милостивъ като сичкы-тѣ царіе отъ Османово-то колѣно; штому обаа-даше нѣкой градъ, настоѣваше да са направи тамо една джаміа, едно имаре (сирото-храненъ домъ), едно медресе, (училище дѣхъно) и една гостинница (хавъ). Той е пра-